

Čís. 376.

Ke skutkové podstatě přestupku dle § 523 tr. zák. se nevyhledává, by opilost byla zaviněna, stačí i opilost nahodilá.

(Rozh. ze dne 17. února 1921, Kr I 752/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 18. března 1920, jímž byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro zločin dle § 81 tr. zák. a pro přestupek dle § 312 tr. zák. a § 523 tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nalézací soud zjistil dle rozsudku skutečnosti, které po stránce objektivní odpovídají jednotlivým pojmovým znakům zločinu dle § 81 tr. zák. a přestupku dle § 312 tr. zák., dospěv však ku přesvědčení, že obžalovaný spáchal činy, z nichž jest viněn, v úplné opilosti, sprostil ho nejen z obžaloby pro shora uvedené trestné činy, nýbrž neuznal ho vinným ani ve smyslu podpůrného návrhu veřejného obžalobce přestupkem dle § 523 tr. zák. Při tom vycházel nalézací soud, jak patrně z rozhodovacích důvodů rozsudku, z právního názoru, že skutková podstata přestupku dle § 523 tr. zák. vyžaduje, by opilost, ve které byl zločin spáchán, byla zaviněnou, takže zločin spáchaný v opilosti nahodilé by nemohl býti stihán ani jako přestupek dle § 523 tr. zák. Tento názor je mylný a nelze upříti oprávnění zmateční stížnosti státního zastupitelství, která vytýká rozsudku, pokud jím obžalovaný ani přestupkem podle § 523 tr. zák. nebyl uznán vinným, porušení zákona a tedy zmatek dle § 281 čís. 9 b) tr. ř. Dle § 2 lit. c) tr. zák. nepřičítá se ovšem jednání neb opomenutí jako zločin, byl-li čin spáchaný v úplné opilosti, která byla přivoděna bez zločinného záměru. Než již v tomto zákonném ustanovení citovány jsou §§ 236 a 523 tr. zák., z nichž onen stanoví, že, ač na jednání, která jsou jinak zločinem, nelze, bylo-li provedeno v nahodilé opilosti, pohlížeti jako na zločin, přece se v tomto případě opilost tresce jako přestupek (§ 523 tr. zák.). Definice tohoto přestupku pak dovolává se v § 523 tr. zák. výslovně opět ustanovení § 236 tr. zák. Dle toho je nepochybně, že skutková podstata přestupku dle § 523 tr. zák. jest splněna i tehdy, byl-li čin, který je jinak zločinem, spáchán v nahodilé opilosti, a je tedy mylným názor nalézacího soudu, jakoby předpokladem trestnosti dle tohoto § byla opilost z a v i n ě n á.

Čís. 377.

Konkurence zločinu dle § 214 tr. zák. s podílnictvím na krádeži.

(Rozh. ze dne 19. února 1921, Kr I 616/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost Jaroslava K-a do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné

ze dne 23. dubna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem na držování zločinci ukrýváním dle § 214 tr. zák. a zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Uplatňujíc důvod čís. 10 § 281 tr. ř. míní stížnost, že, byl-li obžalovaný Jaroslav K. odsouzen pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) b) tr. zák., nemohl býti odsouzen také pro zločin dle § 214 tr. zák., ježto ukrývání směřovalo a vztahovalo by se na ukradené věci a bylo by tudíž podílnictvím a nikoli nadržováním dle § 214 tr. zák. Stížnost není v právu. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný Jaroslav K. z věcí, jež odcizil B., určité předměty v ceně 200 K převyšující nejen ukryl, jak stížnost neúplně uvádí, nýbrž též na sebe převedl a prodal dle §§ 185 a 186 a) b) tr. zák. Naproti tomu shledal vinu stěžovatele dle § 214 tr. zák. v tom, že pátrající vrchnosti tajil pŕtahy, které by k objevení zloděje K-a vésti mohly (prvý pŕípad citov. §), že B-a, pro zločin krádeže stíhaného, před vrchností ukrýval (druhý pŕípad) a jej přechovával (třetí pŕípad). Je na první pohled patrné, že prvější činnost stěžovatele (prodej věcí) jest již objektivně zcela různá a že tu jde o dva zcela odlišné skutky trestní. Poslednější činnost byla předsevzata k vůli osobě stíhaného zločince B-a a bylo jí zasahováno do trestní moci státu, do jeho práva, pachatele trestného činu zjistiti a ku zákonnému potrestání přivésti. Prvá činnost byla podniknuta k vůli věcem B-em odcizeným, a cílem jejím bylo, by byl uchován a zabezpečen bezprávný stav, záležející v tom, že kradená věc zůstává i nadále mimo dosah osoby, z jejíhož držení a bez jejíhož přivolení byla pachatelem pro jeho užitek odňata. Přichází tudíž v úvahu dva různé právní statky a zájmy a byla proto každá z činností obžalovaného podřaděna soudem správně pod příslušná místa zákona.

Čís. 378.

Jest podílnictvím na krádeži, nikoliv pouhým odvrácením podezření trestního činu, ukryl-li pachatel při domovní prohlídce věci, pocházející z krádeže, by je pro sebe uchránil.

(Rozh. ze dne 19. února 1921, Kr I 772/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnŕ stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. srpna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným pŕestupkem dle § 477 tr. zák. a zločinem dle § 185, 186 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Vytýká-li stížnost rozsudku po stránce hmotné (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), že neprávem rozděluje činnost stěžovatelovu na činnosti dvě, jež podřaduje různým pŕedpisům zákona, stačí podotknouti, že šlo skutečně, dle zjištění rozsudku, o dvě časově od sebe oddělená období činnosti, jež byla